

РЕШЕНИЕ

№ 1305

гр. София, 07.12.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 14-ТИ ГРАЖДАНСКИ, в закрито заседание на седми декември през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Ася Събева

Членове: Елена Тахчиева
Кристина Филипова

като разгледа докладваното от Ася Събева Въззивно гражданско дело № 20211000502219 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

С решение № 260173 от 21.05.2021г. постановено по гр.д.№ 633/2020 г. по описа на СОС, ГО, 4 състав, са частично уважени обективно съединени иски с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, като ЗД „БУЛ ИНС“ АД, са осъдени да заплатят в полза на всеки от четиримата ищци М. С. Ш., С. С. Ш., А. С. Ш. и А. С. Ш. сумата от по 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за неимуществени вреди - страдание поради смъртта на брат им С. С. Ш., настъпила на 14.09.2017 г. при ПТП, виновно причинено от застрахован при ответника водач по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главницата, считано от 03.11.2020 г. до окончателното ѝ плащане.

Със същото решение са отхвърлени исковите за неимуществените вреди за разликата над 15 000 лв. до пълния размер на претендираното обезщетение от по 30 000 лв., като неоснователни в тази част.

Присъдени са разноски, като „БУЛ ИНС“ АД са осъдени да платят на адв. П.А. В. от САК сумата от 2860 лв., представляваща адвокатско възнаграждение за оказана безплатна адвокатска защита на М. С. Ш., А. С. Ш., С. С. Ш. и А. С. Ш. по делото съразмерно с уважената част от исковите, а по сметка на СОС д.т. в размер на 2400 лв. върху уважения размер на исковите, както и разноски за възнаграждения на

вещи лица в размер на 150 лв. съразмерно с уважената част от исквете. По компенсация М. С. Ш., С. С. Ш., А. С. Ш. и А. С. Ш. са осъдени да платят в полза на „БУЛ ИНС“ АД, общата сума от 3110 лв. съразмерно с отхвърлената част от исквете.

В срока по чл.259 ГПК срещу решението е депозирана въззивна жалба от ответника по делото.

Жалбоподателят-ответник „БУЛ ИНС“ АД оспорва решението в неговата осъдителна част и моли съда да го отмени и отхвърли изцяло предявените искове. Изтъква факта, че в конкретния случай съдът не е оценил факта, че има предявен иск от преките на наследници на покойния, като от тяхно име е образувано т.д. № 481/2020г. по описа на СОС. Те твърдят да са били в близки отношения с покойния и да са имали много близка връзка и топли отношения. Наличието на такива отношения с преките наследници, само по себе си изключва основателността на претенцията на наследниците от разширения кръг – братя и сестра. Това е така, защото няма да е създадена заместваща връзка, която да е липсвала, съгласно указанията на ВКС в практика по чл. 290 ГПК. Твърди, че ишците не са имали „изключително“ близки и топли отношения на грижа и обич с брат си, а обичайната за нашето общество. Връзката помежду им, дори да се е запазила през годините, изразяваща се вкл. и в съжителство в едно домакинство, следва да се отчете, че цялата фамилия са живели в това жилище, вкл. преките наследници, които е нормално да са емоционалния център в живота на всеки човек. Ишците са преживели тежко загубата на своя брат, но не и „изключително“, т.е. не се установява нищо извънредно от обичайното. Не се установяват психологични или психиатрични проблеми при ишците поради тъгата при загубата на своя брат. Не се установяват никакви извънредни душевни страдания с тежка и съществена, продължителна промяна в личен, битов и професионален план при ишците. Свидетелите заявяват стандартни заключения за подобен род дела, без конкретна факти, които да указват на визираната в тълкувателната практика извънредна връзка приживе и страдания по повод загубата на своя брат. Не се установява заместваща връзка, която житейски да е породила извън свидетелските становища, наистина извънредни по характер отношения като между роднини от най - близкия кръг. Счита, че ишците не са материално-правно легитимирани да търсят обезщетение от смъртта на своя брат, тъй като ПТП е настъпило при действието на ППВС № 2/84г., което ограничава кръга на правоимащите лица и преди приемането на т.р. № 1/21.06.2018г. Претендира разноски.

Въззиваемата страна М. С. Ш., С. С. Ш., А. С. Ш. и А. С. Ш. оспорват жалбата и молят съда да я остави без уважение. Посочват, че през периода до датата на смъртта на брат им С. С. Ш., са живеели в едно домакинство заедно до смъртта му. Всички били свързани от дълбока емоционална връзка на обич и единство, каквато

съществува единствено между членове на семейство което или е в беда, или живее в бедност и нищета. Всички са отгледани в този нов дом, който освен всичко е ведомствен. След смъртта семейството се разпадало. Неспособността за справяне с тревогата и безпокойството са довели до значимо нарушение на социалното функциониране: внезапната загуба се изживява като „шокова” и като безмерна скръб. Нарастването на негативните изживявания, свързани с депресивното разстройство ще се засилва с времето, най-вече около датата на смъртта и датата на рождените му дни. Отнесено към конкретният случай: произшествието е настъпило на 14.09.2017г., а ТР № 1/2016 г. е прието след това - на 21.06.2018 г. Претенцията за плащане към ЗД „БУЛ ИНС“ АД е на дата 31.07.2020г. ИМ е заведена на 28.09.2020г. като в допълнение посочват, че обект на защита не е самото ПТП като събитие /механизъм, пострадал и виновен/, а правните последици от него /вредите, за които възниква право на обезщетение/, които както е известно се развиват в период от време след това, защото са отделна фактическа верига.

Софийски апелативен съд, действащ като въззивна инстанция, след като разгледа жалбите и обсъди събраните доказателства, приема за установено следното от фактическа и правна страна:

Първоинстанционният съд е бил сезиран със субективно съединени иски с правно основание чл.432 ал 1 КЗ вр.чл.45 и чл.497 ал.1 КЗ.

Ишците М. С. Ш., А. С. Ш., С. С. Ш. и А. С. Ш. твърдят, че на 14.09.2017г. около 22.00 ч. на второкласен път № 81 в участъка между с.Волюяк и гр.Костинброд настъпило ПТП между л.а., „БМВ“, модел 316И, рег. № СА3661РС, управляван от Г. Ф. В. и велосипед, управляван от техния брат С. С. Ш.. При удара между челната дясна част на л.а., който се движел със скорост над 120 км./ч., и челната част на велосипеда последният бил качен върху предния капак над двигателя на автомобила, а тялото на велосипедиста - изхвърлено във въздуха и впоследствие паднало на земята. Смъртта на велосипедиста настъпила веднага в резултат на тежка съчетана черепно-мозъчна травма, несъвместима с живота. С. С. Ш. бил на 27 години и до смъртта си живеел със семейството си, вкл. ишците, в едно домакинство, като били свързани с дълбока емоционална връзка и обич. Твърдят, че приели неговата смърт изключително тежко и понастоящем продължават да изпитват скръб. Към момента на ПТП относно управлението от виновния водач автомобил има валиден договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, сключен с ответника, поради което претендират обезщетение за неимуществени вреди в размер от по 30 000 лв. за всеки от тях, ведно със законната лихва върху сумата, считано от изтичане на срока за произнасяне от страна на застрахователя по предявената пред него извънсъдебна претенция до окончателното плащане.

Ответникът „БУЛ ИНС“ АД оспорва исковете. Не оспорва наличието на твърдяното застрахователно правоотношение. Оспорва механизма на ПТП, наличието на вина и на противоправно поведение у сочения за виновен за ПТП водач, причинната връзка между ПТП и настъпилия вредоносен резултат и причиняването на вреда на ишците. В тази връзка оспорва твърденията за наличие на трайна и дълбока емоционална привързаност към

починалия, която да е предпоставка за търпяна вреда и съответно за плащане на обезщетение. Навежда възражение, че е налице случайно деяние, като ударът е бил непредотвратим за водача на л.а.. Релевира възражение за съпричиняване от страна на пострадалия поради това, че е управлявал велосипед в тъмната част на денонощието, без необходимите светлоотразители, в лентата за насрещно движение срещу посоката на приближаващия л.а., като не се е движел върху пътния банкет, тротоара или възможно най-вдясно на пътното платно и не е направил всичко необходимо, за да избегне удара. Навежда и възражение за прекомерност на търсеното обезщетение. Претендира разноски.

От фактическа страна се установява, че с влязла в сила на 14.11.2020 г. присъда № 32 от 29.10.2020г. по НОХД № 351/2020 г. по описа на СОС, /л.58/ Г. Ф. В. е признат за виновен в това, че на 14.09.2017г. около 22.00ч. на второкласен път № 81 в землището на гр. Костинброд, в участъка между с. Волюяк и гр. Костинброд при управление на л.а. „БМВ“, модел 316И, рег. № СА3661РС нарушил правилото за движение по чл.20, ал.2, изр.1, пр. последно ЗДВП и по непредпазливост е причинил смъртта на С. С. Ш. - престъпление по чл. 343, ал. 1,6. „в“ вр. чл. 342, ал. 1, пр. 3 НК.

На основание чл.300 ГПК влязлата в сила присъда е задължителна за съда разглеждащ гражданските последици от деянието относно това дали е извършено, неговата противоправност и виновността на дееца, поради което по делото е установен фактическия състав на чл.45 ЗЗД осъществен от водача на л.а. Следователно възражението на застрахователя за наличието на случайно деяние по смисъла на чл.15 НК е неоснователно.

От заключението на депозираната на л.69 АТЕ, кредитирано от съда като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, се потвърждава, че водачът на л.а. се е движел със скорост около 100-110 км./ч. на къси светлини, които осветяват пътното платно на около 45-70 м. напред. За да види велосипедиста, водачът трябва да се движи на дълги светлини, които осигуряват видимост над 120 м., за да има възможност да реагира на опасността и да заобиколи велосипедиста при техническа възможност или да спре. **Велосипедистът се е движел без включен фар или светлоотразителна жилетка или други обозначения, които подобряват видимостта му от другите водачи, в платното за насрещно движение. Съответно с оглед скоростта на движение на л.а. и движението на велосипедиста в платното за насрещно движение без обозначителни знаци ударът става непредотвратим в тъмната част на денонощието.**

При съвкупен анализ на събраните писмени и гласни доказателствени средства настоящата инстанция намира за установено, че безспорно причина за настъпване на ПТП от техническа гледна точка са едновременно субективните действия и на двамата - както факта, че водачът на л.а. се е движел с превишена скорост и на къси светлини, така и липсата на обозначителни знаци за велосипедиста/ **включен фар или светлоотразителна жилетка/ в тъмната част на денонощието, поради което ударът става непредотвратим за водача на л.а. т.е. възражението за съпричиняване е основателно, доколкото поведението на пострадалия се намира в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия резултат. От техническа гледна точка водачът късно е възприел наличието на опасност – велосипедист, движещ се срещу него и не е подсигурил минимална странична дистанция, а велосипедиста е без допълнителни обозначения. В този смисъл**

основателно е възражението за съпричиняване по смисъла на чл.51 ал.2 ЗЗД.

В о.с.з. от 11.02.2021г. са събрани гласни доказателства - разпит на св.В., водач на процесния автомобил, както и Т. и Д. /съседи на семейството/, които съдът кредитира като логично обосновани и вътрешно непротиворечиви.

Деликвентът сочи, че преди удара нищо не е видял, но преди да влезе в града, карал в изпреварващата лента и само чул, че в колата нещо се ударило. Когато слязъл установил велосипедиста.

От показанията на свидетелите Т. и Д. - съседи от кооперацията на ищите, се установява, че цялото семейство - ищите, починалия им брат и родителите им живеели в едно жилище, считано от 2012г. в едно домакинство, тъй като работели в института по животновъдство. Живеели изключително патриархално, тъй като са мюсюлмани и за тях семейството било най-важно, грижели се много един за друг, по-големите водели по-малките на училище, много се уважали. След ПТП в семейството настъпила много скръб и печал, плачели постоянно и постепенно семейството се разделило. А. заминала в друго населено място, като твърдяла, че животът ѝ е свършил, а С. сключил брак и се отделил в друго семейство.

От представеното по делото удостоверение за наследници /л.10/ се установява, че загиналият при произшествието С. С. Ш. на 27г. е брат на ищите, като спорният по делото въпрос е дали те притежават активна материално-правна легитимация с оглед разширения кръг легитимиращи. Бащата и майката имат общо пет деца - три момчета и две момичета.

Ищите са депозирали покана до застрахователя на 31.07.2020г. /л.13/, по която е налице отказ от 19.08.2020г., поради липсата на особено близки взаимоотношения с починалия.

Няма новопредставени доказателства пред настоящата инстанция.

При така установената фактическа обстановка съдът намира следното от правна страна:

Съгласно чл.300 ГПК влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна за гражданския съд, който разглежда гражданските последици от деянието, относно това, дали е извършено деянието, неговата противоправност и виновността на дееца. Налице е влязла в законна сила присъда, с която водачът на автомобила е признат за виновен за произшествието. Основателно е възражението за съпричиняване от страна на пострадалия, тъй като велосипедистът се е движел без включен фар или светлоотразителна жилетка или други обозначения, които подобряват видимостта му от другите водачи, в платното за насрещно движение, в тъмната част на денонощието, поради което ударът е бил непредотвратим предвид скоростта на движение на л.а. и включените къси светлини.

СОС е приел, че съпричиняването е в размер на 50 %, съответно обезщетението, дължимо на всеки от ищите, следва да се намали наполовина, като на всеки от тях се присъди сумата от по 15 000 лв.

Настоящата съдебна инстанция не споделя тези изводи по следните съображения:

В Т Р №1/21.06.2018г. по т.д.№1/2016г. на ОСНГТК на ВКС е прието, че материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление №4 от 25.V.1961г. и Постановление №5 от 24.XI.1969г. на Пленума на Върховни съд, и **по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия** и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени, като обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му вреди. Предварителното изключване от кръга на лицата, имащи право на обезщетение, на роднини, с които починалият може да е имал особена емоционална връзка, освен че е житейски неоправдано, съставлява и значително по-стеснително тълкуване на понятието за близки роднини на лица – жертви на деликти, отколкото е прието в голяма част от европейските страни. Особени затруднения в практиката поражда изключването от кръга на братята и сестрите на починалия, както и неговите низходящи и възходящи от втора степен – внуци и баби и дядовци.

С решение № 170 от 17.09.2018 г., по гр. д. № 2382/2017 г. на IV г.о. на ВКС, е прието, че доколкото законът не е предвидил начален момент на действие на Тълкувателните решения, постановените по реда на чл.124 от действащия Закон за съдебната власт, респ. по чл. 84, ал. 1, т. 2 ЗСВ (отм.), както и на тълкувателните ППВС по чл. 58, т. 1 и т. 2 във вр. с чл. 59 ЗУС (отм.) - задължителни за органите на съдебната и на изпълнителната власт, за органите на местното самоуправление, както и за всички органи, които издават административни актове, несъмнено е, че според общото правило за прилагане на съдебните актове, съдилищата не могат да се позоват на тях преди същите да са постановени и обявени по предвидения за това ред. Тези тълкувателни актове на върховната съдебна инстанция, обаче, не съществуват самостоятелно, тъй като с тях нито се създава ново правило, нито се дава абстрактно или теоретично тълкуване на закона, **а се извършва общо тълкуване на конкретна правна норма, по повод прилагането на която е възникнала противоречива или неправилна съдебна практика, а се цели единствено осигуряване еднаквото и точно прилагане на закона** от съдилищата. Следователно тълкувателните актове са приложими само във вр. с прилагането на правна норма, изясняването на чийто действителен смисъл и съдържание е бил предмет на извършваното тълкуване. Затова, когато се касае до първоначално приети тълкувателни ППВС и Тълкувателни решения, **те имат обратно действие**. Това означава, че даденото с тях тълкуване важи от момента, в който правната норма е влязла в сила, т.е. счита се, че тя още тогава е имала съдържанието, което впоследствие е било посочено в съответния тълкувателен акт.

Когато след издаването на такъв тълкувателен акт е настъпила промяна било в самата тълкувана норма или свързани с нея други правни норми, било в обществено-икономическите условия, които правят даденото вече тълкуване на същата неприложимо или несъответно на действителния смисъл на закона, **то постановеният нов тълкувателен**

акт, с който даденото вече тълкуване се изоставя, за да бъде възприето ново, няма обратното действие, присъщо на първоначалните. В сочената хипотеза тълкувателният акт се състои от две части. С първата от тях се дава новото тълкуване на конкретната правна норма, а с втората се обявява за загубил сила предшестващия тълкувателен акт от момента на постановяване на новото тълкувателно решение. Следователно от този момент престават да се прилага и предходният тълкувателен акт. Затова и установеното с новото Тълкувателно решение тълкуване на правната норма ще може да бъде прилагано от съответните органи за които то е задължително, по случаите, които са от тяхната компетентност, когато въпросът е отнесен до разрешаване от тях, след приемане на новото ТР или по такива, които са били заварени към този момент, **но с действие занапред.** Или, ако преди постановяване на новото ТР са се осъществили факти, от значение за съществуващото между страните правоотношение, които са породили правните си последици, тези последици трябва да бъдат преценявани с оглед на тълкувателното ППВС и на ТР, което е било действащо към момента на настъпване на последиците.

Възприетото разрешение се споделя изцяло от настоящия съдебен състав, който счита, че в разглеждания случай, същото по необходимост се допълва със задължителните постановки в ТР № 7 от 31.07.2017 г., по т.д. № 7/2014 г. на ОСГТК на ВКС. Т. от своя страна означава, че непозволяващо да се приложи разрешението по прието и оповестено по надлежния ред Тълкувателно решение, в разглежданата хипотеза, е само приключилото с влязъл в сила съдебен акт съдебно производство, т.е. производство, което не е висящо пред редовна съдебна инстанция. В случая ПТП е настъпило на 14.09.2017г., ИМ е депозирана на 28.09.2020г., а ТР е оповестено през 2018г. следователно е приложимо към настъпилите от деликта последици и кръгът легитимирани.

Настоящата инстанция приема за правилно становището, че е въпрос на конкретна преценка с оглед събраните доказателства дали между починалия и ищците е била налице особена емоционална връзка, аналогична на взаимоотношения между роднини по права линия. При условията на пълно и главно доказване ищците носят доказателствената тежест, поради което съдът намира, че именно тези отношения в случая **остават недоказани.** Създаването на трайна и дълбока емоционална връзка между роднини по съребрена линия или по пряка от втора и следваща степен, пораждаща предпоставки за проявление на значителни морални болки и страдания, и е въпрос на конкретни житейски обстоятелства и ситуации, но не и задължително, затова подлежи на доказване. Правото на ищците, макар и близки родственици на пострадалия, не е абсолютно. То може да бъде реализирано, само ако те докажат пълно и главно, че са създали с починалия особено близка житейска връзка, предполагаща оправдани очаквания за взаимна грижа и помощ, за емоционална подкрепа и доверие и че в резултат на неговата смърт са настъпили сериозни като интензитет и продължителност морални болки и страдания, **надхвърлящи нормално присъщите за съответната родствена връзка. Фактът, че са живеели заедно в едно домакинство не се приравнява автоматично на особено близка житейска връзка.** По делото не се доказва смъртта на С. да е причинила на въззиваемите морални болки и страдания, надхвърлящи по

интензитет и времетраене нормалноприсъщите за родствена връзка между роднини от този кръг. Следва да се отбележи, че посочените в исковата молба морални болки и страдания, не са изключителни, а нормално присъщи при загуба на близък родственик. Събраните гласни доказателства не сочат за дълбоко и трайно „преобръщане на живота“ на ищите в резултат именно на смъртта на С. Ш.. От друга страна видно от приложеното за сведение влязло в сила решение по т.д. № 481/2020г. по описа на СОС, родителите на починалия С. са предявили искиове за обезщетение за неимуществени вреди срещу застрахователя, които искиове са уважени до размер от по 75 000 лв./150 000 лв. при 50% съпричиняване/, ведно със законните последици. Те твърдят да са били в близки отношения с покойния си син и да са имали много близка връзка и топли отношения. Наличието на такива отношения с преките наследници по закон, само по себе си изключва основателността на претенцията на наследниците от разширения кръг – братя и сестра. Това е така, защото няма да е създадена заместваща връзка, която да е липсвала, съгласно указанията на ВКС в практика по чл. 290 ГПК т.е. връзката между братята и сестрите не е била заместител на липсващи родители и не е налице хипотеза, при която братята и сестрите играят роля, аналогична на родителите, при което е възможно и допустимо да се приеме за доказано наличието на изключение от общото правило. Факта, че семейството има различно от православно вероизповедание само по себе си не е равносилно на доказана изключителна връзка между преживели и починали братя и сестри. Не се установяват никакви извънредни душевни страдания с тежка и съществена, продължителна промяна в личен, битов и професионален план при ищите. Свидетелите заявяват стандартни заключения за подобен род дела, без конкретна факти, които да указват на визираната в тълкувателната практика извънредна връзка приживе и страдания по повод загубата на своя брат. В решение № 92/17.11.2020 г. по т.д. № 1275/2019 г. на II т.о., препращащо към решение № 372/14.01.2019 г. по т.д. № 1199/2015 г. на II т.о., е даден пример за възможна житейска ситуация за изключителност на връзката между братя и сестри - израстването им сами, поради продължително отсъствие на родителите, работещи в чужбина. По мнение на настоящия състав, примерите могат да се допълнят и с хипотеза на смърт на двамата родители, въпреки поета пълноценна грижа за отглеждането и възпитанието им от настойника / попечителя, на още по-голямо основание при неполагана ефективна такава грижа. Съгласно задължителните указания с [ТР № 1/2018 г. по т.дело № 1/2016 г.](#) на ОСНГТК на ВКС, не подлежи на доказване само особената житейска ситуация, като причина за възникване на връзка на особена близост. Главното и пълно доказване на обстоятелствата по материалноправната легитимация на лицата - ищци, извън кръга очертан с [постановления № 4/61 г.](#) и [№ 5/69](#) на Пленума на ВС, конкретно за случая / но не само / в хипотезата на родство с починалия, извън родство от първа степен по права линия, предполага установяването на три групи факти: 1 / такива, които по своето естество са годни да провокират създаването на особена близка връзка, надхвърляща - когато се касае за лица в някаква степен на родство - типичното съдържание на такава връзка, традиционно за българското семейство, бит и морал - тези обстоятелства следва да обосновават житейските

предпоставки за възникването на изключителна духовна връзка, но сами по себе си не биха били достатъчни за обосноваване на активна материалноправна легитимация; 2/ факти, свидетелстващи за съдържанието на установилата се, по причина особената житейска ситуация, връзка между съответните родственици - с продължителност, интензитет и проявления, съобразими за период значително преди и към момента на настъпване на смъртта, които да позволяват квалифицирането ѝ като необичайна ; 3/ търпимите болки и страдания от загубата, надхвърлящи по интензитет и времетраене обичайно търпимите от смъртта на близък човек. Неустановяването на която и да е от трите групи факти изключва обосноваването на активна материално - правна легитимация на ищци, по искове за обезщетяване на неимуществени вреди, извън кръга очертан с [ППВС № 4/61 г.](#) и [ППВС № 5/1969 г.](#) При това от значение е не личната оценка на ищеца или квалификацията на създадите се отношения между него и починалия, дадена от трети лица / свидетели /, а доказването на обстоятелствата, предоставящи възможност съдът да изгради личното си впечатление и убеждение за изключителност на тази връзка, по смисъла на [ТР № 1/2018 г. по тълк.дело № 1/2016 г.](#) на ОСНГТК на ВКС. /в този смисъл решение № 60070 ОТ 29.06.2021 Г. ПО Т. Д. № 904/2020 Г., Т. К., I Т. О. НА ВКС/. Ето защо настоящият състав намира за недоказана пълно и главно наличието на активна материално-правна легитимация за ищите, сега въззиваеми.

С оглед гореизложеното и при несъвпадане изводите на първа и настоящата инстанции решението следва да бъде отменено, а претенциите - отхвърлени като неоснователни.

ПО РАЗНОСКИТЕ: *Обжалваем интерес от общо 60 000 лв., като жалбата е изцяло основателна.* При този изход на производството пред въззивна инстанция и на осн.чл.78 ал.1 ГПК въззиваемите страни дължат в полза на жалбоподателя направените по делото разноски пред въззивна инстанция, в размер на 3000 лв. /минимално 2330 лв. плюс 20% ДДС - 466 лв. или общо 2796 лв./, което означава, че възражението за прекомерност не е основателно, доколкото разликата е само 200 лв. Затова същото не следва да бъде уважено. Дължими са и разноските, платени за д.т. от 1200 лв.

Следва да бъдат преизчислени разноските, направени пред първа инстанция, /при интерес от общо 120 000 лв./ като на осн.чл.78 ал.3 ГПК в полза на ответното дружество са дължими разноски, които възлизат на 5000 лв. платен адв.хonorар и 220 лв. направени разноски или общо 5220 лв. В последното о.с.з. няма направено възражение за прекомерност. Разноски в полза на ищите изобщо не са дължими, тъй като исквете се отхвърлят изцяло.

Воден от горното и на основание чл. 271 от ГПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ решение № 260173 от 21.05.2021г. постановено по гр.д.№ 633/2020г. по описа на СОС, ГО, 4 състав, в обжалваната осъдителна част и разноските изцяло, като вместо това **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предъявенияте субективно съединени иски с правно основание чл.432 КЗ вр.чл.52 ЗЗД, предъявени от М. С. Ш. ЕГН *****, С. С. Ш. ЕГН *****, А. С. Ш. ЕГН *****, тримата с адрес: гр. ***, ул. *** № 2а и А. С. Ш. ЕГН *****, адрес: с. ***, община *** срещу ЗД „БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер" № 87 за заплащане на сумата от по 15 000 лв. /петнадесет хиляди лева/, представляваща обезщетение за причинени неимуществени вреди - поради смъртта на брат им С. С. Ш. /на 27 г./, настъпила на 14.09.2017 г. при ПТП, виновно причинено от застрахован при ответника водач по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“, ведно със законната лихва върху главниците, като неоснователни.

ОСЪЖДА М. С. Ш. ЕГН *****, С. С. Ш. ЕГН *****, А. С. Ш. ЕГН *****, тримата с адрес: гр. ***, ул. *** № 2а и А. С. Ш. ЕГН *****, адрес: с. ***, община *** **ДА ЗАПЛАТЯТ СОЛИДАРНО В ПОЛЗА НА** ЗД „БУЛ ИНС" АД, ЕИК 831830482, със седалище и адрес на управление гр. София, бул. „Джеймс Баучер" № 87, сумата от 4200 лв. /четири хиляди и двеста лева/ направени пред въззивна инстанция разноски, на осн.чл.78 ал.1 ГПК, както и сумата от 5220 лв./пет хиляди двеста и двадесет лева/ направени разноски пред първа инстанция на основание чл. 78 ал.3 ГПК.

В необжалваната отхвърлителна част, решението е влязло в сила.

Решението може да се обжалва в едномесечен срок от съобщаването му на страните с касационна жалба пред ВКС.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____